

ଏ. ସତ୍ୟନାରାୟଣ ଶାହା

ବନାମ

ଏମ୍. ଲାଢ଼ିଗିରି

21, ନଭେମ୍ବର 2002

[ଆର୍. ସି. ଲାହୋଟୀ ଏବଂ ବ୍ରିଜେଶ୍ କୁମାର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିସ୍ବୟ]

ଆନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଭବନ ନିର୍ମାଣ (ଦଖଲ ମିଆଦ, ଭଡ଼ା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ) ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ
1960:

ଧାରା 2(iii) ଏବଂ ଧାରା 10(3)(a)(iii)— ‘ଭବନ’—ଏକ ଅଣ-ଆବାସିକ କାଠର
ନିର୍ମାଣ— ଘରମାଲିକ ତାଙ୍କର ବାସ୍ତବ ଆବଶ୍ୟକତା ଦର୍ଶାଇ ଜମି ଏବଂ ସେଥିରେ ଥିବା ନିର୍ମାଣରୁ
ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ବେଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ— ଭଡ଼ାଟିଆ କେବଳ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
ଭଡ଼ାସତ୍ତ୍ବକୁ ସ୍ବୀକାର କରି ସେହି ଜମି ଉପରେ ଥିବା କାଠର ନିର୍ମାଣ ନିଜର ବୋଲି ଦାବି
କରିଥିଲେ— ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଯେ ଜମି ସହିତ ନିର୍ମାଣଟି ମଧ୍ୟ ଭଡ଼ାକୁ
ଦିଆଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବ ଆବଶ୍ୟକତାର ଦାବିକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ନାହିଁ—ଆପିଲ ପରେ, ନଗର
ଲଘୁବାଦ ଅଦାଲତର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି, ବାସ୍ତବ ଆବଶ୍ୟକତାର ଆଧାରକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ବୀକାର କଲେ—
କିନ୍ତୁ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ବାରା ମାମଲା ପୁନର୍ବିଚାର ପାଇଁ ଫେରାଇ ଦିଆଯିବା ପରେ, ଉଚ୍ଚ
ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୁନରୀକ୍ଷଣରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଏହି ଦାବିକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଯେ ଜମି ଉପରେ ଥିବା ନିର୍ମାଣ
ଧାରା ୨(iii)ରେ ପରିଭାଷିତ ‘ଭବନ’ର ଅର୍ଥରେ ଆସେ ନାହିଁ, ଫଳସ୍ବରୂପ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରର
ଅଭାବରୁ ବେଦଖଲ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଖାରଜ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ—ନିର୍ଣ୍ଣିତ ଯେ: ‘ଭବନ’
ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥକୁ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଉଦାର ଏବଂ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା
ଉଚିତ୍-ଜମି ଉପରେ ଥିବା, କ୍ଷାୟୀ ପ୍ରକୃତିର କାଠର ନିର୍ମାଣ, ଯାହାର କାଠର କାଢ଼ ଓ ଛାତ ରହିଛି,
ତାହା ଧାରା ୨(iii)ରେ ପରିଭାଷିତ ‘ଭବନ’ର ଅର୍ଥର ଅନ୍ତର୍ଗତ ହେବ-‘ଭବନ’ ଶବ୍ଦଟି ଯେଉଁ
ପରିପ୍ରେକ୍ଷିତରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା
ଏପରି ହେବା ଉଚିତ୍ ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କିଛି ପରିମାଣର କ୍ଷାୟୀ ଥିବା ଏବଂ ଆବାସିକ କିମ୍ବା ଅଣ-
ଆବାସିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାରଯୋଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବ-ନଗର କ୍ଷୁଦ୍ରଦାବା
ଅଦାଲତର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି-ଏହି ତଥ୍ୟାତ୍ମକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ଉଚ୍ଚ କାଠର ନିର୍ମାଣଟି ଏକ

ସ୍ଥାୟୀ ନିର୍ମାଣ ଏବଂ ଏହା ଘରମାଲିକଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି-ଭଡ଼ା ସମ୍ପର୍କୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଥିବା କାଠର ନିର୍ମାଣ ‘ଭବନ’ର ପରିଭାଷା ଅନ୍ତର୍ଗତ କି ନୁହେଁ, ତାହା ଆଇନ ଓ ତଥ୍ୟର ଏକ ମିଶ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ-ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚ୍ଚ କାଠର ନିର୍ମାଣକୁ ‘ଭବନ’ର ପରିଭାଷାର ବାହାରେ ବୋଲି ଧରିବା ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏତେ ବିଳମ୍ବରେ ଏହି ଆପତ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ- ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ବାତିଲ କରାଗଲା ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକୁମାର ଗୋବିନ୍ଦଜୀ ବନାମ କୃଷ୍ଣଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1990] 4 SCC 343 ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅଶୋକ କପିଲ୍ ବନାମ ସାନା ଉଲ୍ଲା (ମୃତ) ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1996] 6 SCC 342, ମାମଲା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଭିକ୍ଟୋରିଆ ସହର ନିଗମ ବନାମ ଭ୍ୟାଙ୍କୁଭର ହ୍ରୀପର ବିଶିପ୍, (1921) 2 AC 384, ମାମଲା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ରୁକ୍ ଆଇନ ଶବ୍ଦକୋଷ (5ମ ସଂସ୍କରଣ), ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ପୁନରୀକ୍ଷଣ—ନୂତନ ଆବେଦନ ଉତ୍ଥାନ—ଭଡ଼ାଟିଆ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନରେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କଲେ ଯେ, କାଠରେ ନିର୍ମିତ ଉଚ୍ଚ ସଂରଚନାଟି ଆନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଭବନ (ଦଖଲ ମିଆଦ, ଭଡ଼ା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1960 ର ଧାରା 2(iii) ଅନୁଯାୟୀ ‘ଭବନର ସଂଜ୍ଞାରେ ଆସୁନାହିଁ’ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ମାମଲାର ବିଚାର କରିବାର ଅଧିକାର ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କର ନଥିଲା- ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ- ନିର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଥିଲା: ଏହି ଯୁକ୍ତି ଲିଖିତ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନଥିଲା, ଏପରିକି ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ମାମଲା ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା- ତେଣୁ ଏପରି ବିଳମ୍ବିତ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନରେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉଠାଇବାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନୁମତି ଦେବା ଉଚିତ ନଥିଲା ।

ଦେଖାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଦେଖାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1542/1999 ।

ସି. ଆର୍. ପି. ସଂଖ୍ୟା 2317 /1994 ରେ ଆନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 22.12.1998 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ଏସ୍. କେ. ମେହେଟାଙ୍କ ପାଇଁ ଧୂବ ମେହେଟା, ସୁଶ୍ରୀ ଶାଲିନୀ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ମୋହିତ ଚୌଧୁରୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ଜମି ମାଲିକ, ଯିଏ ଉଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରୁ ହାରିଯିବା ପରେ ଏହି ଆବେଦନରେ ଦଖଲ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ଏକ ଜଟିଳ ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଇତିହାସ ରହିଛି । ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସାରାଂଶ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ।

ମକଦ୍ଦମା ପରିସରରେ ଏକ ଖଣ୍ଡ ଜମି ରହିଛି ଯାହା ଉପରେ 5 'x 3.8' ଆକାରର ଏକ କାଠ ନିର୍ମାଣ ରହିଛି । ଆନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଭବନ (ଦଖଲ ମିଆଦ, ଉଡ଼ା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ) ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, ୧୯୬୦ (ଏହାପରେ ସଂଶ୍ଳେଷରେ "ଅଧିନିୟମ" ବୋଲି କୁହାଯିବ)ର ଧାରା 10 ର ଉପଧାରା (3)ର ଖଣ୍ଡ (କ)ର ଉପଖଣ୍ଡ (iii)ରେ ଉପଲବ୍ଧ ଥିବା ଆଧାରରେ ବେଦଖଲ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି ଘରମାଲିକ ସଦ୍ଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କରିଥିବା ବ୍ୟବସାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି ଅଣ-ଆବାସିକ ଭବନର ବାସ୍ତବ ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଣ-ଆବାସିକ ଭବନ ନଥାଏ, ତେବେ ଉଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ସେହି ଭବନ ଖାଲି କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଘରମାଲିକଙ୍କୁ ତାହାର ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇପାରିବ ।

ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା । ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଡ଼ାଟିଆ କେବଳ ଘରମାଲିକଙ୍କର ବାସ୍ତବ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିନଥିଲେ, ବରଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଘରମାଲିକଙ୍କଠାରୁ କେବଳ ସେହି ଜମିକୁ ଉଡ଼ାରେ ନେଇଥିଲେ, ଯାହା ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ସଂରଚନା ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛି, ଏବଂ ସେହି ଜମି ଉପରେ ଥିବା କାଠର ସଂରଚନା ତାଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ସମ୍ପତ୍ତି, ଯାହାକୁ ସେ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଉଡ଼ାଟିଆଙ୍କଠାରୁ କ୍ରୟ କରିଥିଲେ । ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଏହା ନିଷ୍କର୍ଷ କରିଥିଲେ ଯେ ଉଡ଼ାସଭର ବିଷୟବସ୍ତୁ କେବଳ ଜମି ନୁହେଁ, ବରଂ ସେହି ଜମି ସହିତ ତାହା ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ କାଠର ସଂରଚନା ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ଉଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଏହି ଦାବି ଯେ ସେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଉଡ଼ାଟିଆଙ୍କଠାରୁ ସଂରଚନାଟି କ୍ରୟ କରିଥିବାରୁ ତାହାର ମାଲିକ, ତାହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନଥିବାରୁ ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଉଚ୍ଚ ଦାବିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦେଇଥିଲେ । ତଥାପି, ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ

ମତାନ୍ତରାରେ, ଘରମାଲିକଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନଥିଲା । ତେଣୁ, ଘରମାଲିକଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଉଚ୍ଚେଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରତିକାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିଲା । ଏହା ବିରୋଧରେ ଘରମାଲିକ ଏକ ଅପିଲ୍ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଅପିଲ୍ ର ଶୁଣାଣି କରିଥିବା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ନଗର ଲଘୁବିବାଦ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଘରମାଲିକଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ପଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚେଦ ପାଇଁ ଆଧାର ବିଦ୍ୟମାନ ଥିବା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ । ଉଡ଼ା ସମ୍ପର୍କର ବିଷୟବସ୍ତୁ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ମାନ୍ୟବର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଉପସ୍ଥାପିତ ସାକ୍ଷ୍ୟର ସ୍ବାଧୀନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବହାଲ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ, ଘରମାଲିକ ଜମି ସହିତ ସେଥିରେ ଥିବା କାଠର ନିର୍ମିତ ଢାଞ୍ଚାକୁ ମଧ୍ୟ ଉଡ଼ାଟିଆକୁ ଉଡ଼ାରେ ଦେଇଥିଲେ ।

ବିଦ୍ବାନ ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ବାରା ପ୍ରାପ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି, ସାକ୍ଷ୍ୟର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା । ଏଥିରେ ଉଡ଼ାଟିଆ ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ କରିଥିବା କେତେକ ସ୍ବାକାରୋକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ତଦୁପରି, ଉଡ଼ାଟିଆ ତାଙ୍କ ଲିଖିତ ଜବାବରେ ଶ୍ରହଣ କରିଥିବା ଦାବିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ହେବାକୁ ଥିବା ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିନଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା । ଉଡ଼ାଟିଆ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 22 ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ପଲଟାଇ ଦେଇ ତାହାକୁ ଅସ୍ବାକାର କରିଥିଲେ । ଏହା ବିରୋଧରେ ଘରମାଲିକ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ 31-07-1998 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ବାରା ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ଥିଲା ଯେ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 22 ଅନୁଯାୟୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଶୁଣାଣି କରୁଥିବା ବେଳେ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେପରି ଏକ ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପରି ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକର ପୁନଃମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥିଲେ, ତାହା ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ନିହିତ ପୁନରୀକ୍ଷଣାଧିକାରର ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରିବା ସହ ସମାନ ଥିଲା । ତେଣୁ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବହାଲ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆପିଲକୁ ଅନୁମୋଦନ କରି ପୁନରୀକ୍ଷଣ ମାମଲାକୁ ନୂତନ ଭାବେ ଶୁଣାଣି ଓ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିକଟକୁ ପୁନଃପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ । ପୁନଃପ୍ରେରଣ ପରେ, 22 ଡିସେମ୍ବର 1998 ତାରିଖର ବିବାଦୀୟ ଆଦେଶ ଦ୍ବାରା ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ, ଘରମାଲିକଙ୍କର ପ୍ରକୃତ

ଆବଶ୍ୟକତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିବାରୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାହାର ପୁନରୀକ୍ଷଣାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ କରି ସେଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

କାଠ ନିର୍ମିତ ସଂରଚନାର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଭୂମି ସହିତ ସେହି କାଠ ନିର୍ମିତ ସଂରଚନାକୁ ମଧ୍ୟ ଘରମାଲିକ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଭଡ଼ାରେ ଦେଇଥିଲେ କି ନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ଭଡ଼ା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଥିଲା କି ନାହିଁ, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମାନ୍ୟବର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବଜାୟ ରଖିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭଡ଼ାଟିଆ-ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ଜମି ଉପରେ ଥିବା କାଠର ନିର୍ମାଣଟି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2ର ଖଣ୍ଡ (iii)ରେ ସଂଜ୍ଞାୟିତ ‘ଭବନ’ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଆସେ ନାହିଁ ଯେହେତୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ ‘ଭବନ’ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବେଦଖଲ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କେବଳ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା, ତେଣୁ ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁ ନଥିଲେ, ଫଳସ୍ବରୂପ, ଘରମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ବାରା ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିବା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ରର ଅଭାବ ହେତୁ ଦୂଷିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ବାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି ଉଚ୍ଛେଦ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଖାରଜ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଘରମାଲିକ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି । ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ସହିତ ମାମଲାର ସମଗ୍ର କାର୍ଯ୍ୟବିବରଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କରିଛୁ । ଆମ ମତରେ, ଘରମାଲିକଙ୍କ ବାସ୍ତବ ଆବଶ୍ୟକତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତି କେବଳ ତଥ୍ୟଗତ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଅପିଲରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ରାୟ ଦ୍ବାରା ତାହା ଅନ୍ତିମ ଭାବରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଧାରଣା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଅପିଲରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଉଭୟ ହେଉଥିବା ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି— ସେହି ଜମି ଏବଂ ତାହା ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ ଢାଞ୍ଚା ମିଶି ଆଇନରେ ପରିଭାଷିତ ‘ଭବନ’ ର ସଂଜ୍ଞା ମଧ୍ୟରେ ପଡୁଛି କି ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଦ୍ବାନ ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ । ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯେ, ଉକ୍ତ ଢାଞ୍ଚାଟି କାଠରେ ନିର୍ମିତ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ସ୍ଥାପିତ ଅଛି ।

ବିଦ୍ବାନ ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ, ‘ଡକା’ (ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ବାକ୍ସ ସଦୃଶ ଗଠନ) ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ସଂରଚନା ଅଟେ; ଏହା କ୍ରୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଘରମାଲିକଙ୍କ ମାଲିକାନାକୁ ଆସିଛି; ପ୍ରତିବାଦୀ-ଭଡ଼ାଟିଆ ଉକ୍ତ ଭଡ଼ା ଦିଆଯାଇଥିବା ସଂରଚନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କର ଭଡ଼ାଟିଆ ଅଧିକାରକୁ

ଆପିଲକାରୀ-ଘରମାଲିକଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କୁ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି । ତଦୁପରି, ଏହି କାଠର ସଂରଚନା ଆରମ୍ଭରୁ ସେଠାରେ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଘରମାଲିକଙ୍କ ବିକ୍ରେତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା, ଯାହାକି ମୁଖ୍ୟ ଭବନ ସହିତ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆପିଲକାରୀ-ଘରମାଲିକଙ୍କୁ ବିକ୍ରୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହିପରି, ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଏବଂ ଆପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖିଲେ, ଏହା ନେଇ କୌଣସି ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ ଯେ, କାଠରେ ନିର୍ମିତ ଉକ୍ତ ସଂରଚନାଟି ଜମି ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ସଂରଚନା । ‘ଭବନ’ ଶବ୍ଦଟିର ସଂଜ୍ଞା ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ନିମ୍ନପ୍ରକାର ଦିଆଯାଇଛି:—“ଧାରା 2(iii)— ‘ଭବନ’ ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେକୌଣସି ଘର କିମ୍ବା କୁଟୀର, କିମ୍ବା ଘର କିମ୍ବା କୁଟୀରର କୌଣସି ଅଂଶ, ଯାହାକୁ ଆବାସିକ କିମ୍ବା ଅଣଆବାସିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପୃଥକ ଭାବରେ ଭଡ଼ାକୁ ଦିଆଯାଇଛି କିମ୍ବା ଦିଆଯିବାକୁ ଥିବା, ଏବଂ ଏଥିରେ ନିମ୍ନଲିଖିତଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ:—

(a) ସେହି ଘର, କୁଡ଼ିଆ କିମ୍ବା ସେହି ଘର କିମ୍ବା ଝୁମୁଡ଼ିର କିଛି ଅଂଶ ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ବଗିଚା, ପଡ଼ିଆ, ଗ୍ୟାରେଜ୍ ଏବଂ ଆଉଟହାଉସ୍, ଯଦି ଥାଏ, ଏବଂ ସେହି ଘର କିମ୍ବା ଝୁମୁଡ଼ି କିମ୍ବା ସେହି ଘର କିମ୍ବା ଝୁମୁଡ଼ିର କିଛି ଅଂଶ ସହିତ ଭଡ଼ା କିମ୍ବା ଭଡ଼ା ଦେବା;

(b) ଘର କିମ୍ବା କୁଟୀର, କିମ୍ବା ଘର କିମ୍ବା କୁଟୀରର କୌଣସି ଅଂଶର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଘରମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି ଆସବାବପତ୍ର କିମ୍ବା ସ୍ଥାୟୀଭାବେ ସଂଯୋଜିତ (ଫିଟ୍ କରାଯାଇଥିବା) କୌଣସି ଫିଟିଂକୁ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ବୋଲି ଗଣାଯିବ; କିନ୍ତୁ ଏହାରେ କୌଣସି ହୋଟେଲ କିମ୍ବା ବୋର୍ଡିଂ ହାଉସର କୌଣସି କୋଠରୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ସୁର୍ଯ୍ୟକୂମାର ଗୋବିନ୍ଦଜୀ ବନାମ କୃଷ୍ଣାନିଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ , [1990] 4 SCC . 343 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଏକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ତାମିଲନାଡୁ ଭବନ (ଲିଜ୍ ଏବଂ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ 1960 ର ଧାରା 2 ର ଧାରା (ii) ରେ ଥିବା ‘ଭବନ’ ର ତତ୍କାଳୀନ ସଂଜ୍ଞା ଏହା ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାର ପାଇଁ ଆସିଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସଂରଚନାକୁ ‘କାଇଟାଲାଲ’ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିଲା, ଏକ ତାମିଲ ଶବ୍ଦ ଯାହା ଏକ ସଂରଚନା କିମ୍ବା ହାତରେ ଛାତକୁ ସୂଚିତ କରେ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ, ‘କୈଟଲାଲ’ ଶବ୍ଦର ସଠିକ୍ ଅର୍ଥ ଯାହାହେଉନା କାହିଁକି, ତାହା ‘ଭବନ’ ର ସଂଜ୍ଞା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ‘କୁଡ଼ିଆ’ ଶବ୍ଦକୁ କେବଳ ବାସଯୋଗ୍ୟ କୁଡ଼ିଆ କିମ୍ବା ଝୋପଡ଼ିରେ ସୀମିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବରଂ, ମାଟିରେ ନିର୍ମିତ କିମ୍ବା ଖୁଣ୍ଟ ଉପରେ ଚଳ କିମ୍ବା

ଏସବେଷ୍ଟସ୍ ଛାତ ଲଗାଯାଇଥିବା, ଯେକୌଣସି ଆବଦ୍ଧ ଛପରା, କୁଡ଼ିଆ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସାଧାରଣ ବା ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ନିର୍ମାଣକୁ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଧରାଯିବ, ଯାହାକି ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀର ଭବନ ପରି ବାସଗୃହ କିମ୍ବା ଅବାସିକ ଯେକୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାରଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅଶୋକ କପିଲ ବନାମ ସାନା ଉଲ୍ଲା (ମୃତ) ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ , [1996] 6 ଏସ. ସି. ସି. 342 ମାମଲାରେ କରାଯାଇଥିବା କେତେକ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ । ଉକ୍ତ ମାମଲାରେ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ନଗର ଭବନ (ଭଡାକୁ ଦେବା, ଭଡା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟମନ) ଅଧିନିୟମ, ୧୯୭୨ ଅନୁଯାୟୀ ‘ଭବନ (Building)’ ଶବ୍ଦର ସଂଜ୍ଞା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଚାରାର୍ଥ ଆସିଥିଲା । ଏହି ସଂଜ୍ଞାଟିରେ ସମାନ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ, ନିଜ ଆଦେଶରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଷ୍ଟ୍ରାଉଡ୍ସ୍ ନ୍ୟାୟିକ ଅଭିଧାନ (ଖଣ୍ଡ 1, 5ମ ସଂସ୍କରଣ)ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ମତକୁ ଅନୁମୋଦନପୂର୍ବକ ଉଦ୍ଘୃତ କରି କହିଥିଲେ ଯେ, “କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ‘ଭବନ’ ବୋଲି କୁହାଯିବ କି ନାହିଁ, ତାହା ସର୍ବଦା ପରିସ୍ଥିତି ଓ ତାହାର ପରିମାଣ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ।” ପୁନଶ୍ଚ, ଭିକ୍ଟୋରିଆ ସହର ନିଗମ ବନାମ ଭ୍ୟାଙ୍କୁଭର୍ ଦ୍ଵୀପର ବିଶପ୍, (1921) 2 ଏସି 384 ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁମୋଦନପୂର୍ବକ ଉଦ୍ଘୃତ କରି, ସେଥିରେ ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଶବ୍ଦକୋଷ ପ୍ରଣେତାଙ୍କ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସ୍ଵୀକୃତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, “‘ଭବନ’ ଶବ୍ଦର ସାଧାରଣ ଓ ସ୍ଵାଭାବିକ ଅର୍ଥରେ ଭବନର ଗଠନ ସହିତ ସେହି ଜମି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୁଏ, ଯାହା ଉପରେ ତାହା ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି ।” ବ୍ଲକ୍ ଆଇନ ଶବ୍ଦକୋଷ (5ମ ସଂସ୍କରଣ) ର ସଂଜ୍ଞାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁମୋଦନପୂର୍ବକ ଉଦ୍ଘୃତ କରାଯାଇଥିଲା । ସେଥିରେ “ଭବନ” ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି— ଏପରି ଏକ ସଂରଚନା କିମ୍ବା ସ୍ଥାପତ୍ୟ, ଯାହାର ଚାରିପାଖରେ ପ୍ରାଚୀର ରହିଥାଏ ଏବଂ ଯାହା ଭିତରେ ଏକ ସ୍ଥାନକୁ ଆବଦ୍ଧ କରିଥାଏ; ସାଧାରଣତଃ ଏହାର ଛାତ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଛାତ ଥିବା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ ତେଣୁ, ଛାତବିହୀନ ଏକ ସଂରଚନାକୁ ମଧ୍ୟ ‘ଭବନ’ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିବା ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରାଧିକରଣ ଉପରେ, ଏହା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନିଆଯାଇପାରେ ଯେ ‘ଭବନ’ ଶବ୍ଦକୁ ଉଦାର ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନୁହେଁ । ଆମ ମତରେ, ଭୂମି ଉପରେ ସ୍ଥାୟୀ ପ୍ରକୃତିର ଏକ କାଠ ନିର୍ମିତ ସଂରଚନା, ଯାହାର କାନ୍ଥ ଓ ଛାତ ଥାଏ, ଯଦିଓ ସେଗୁଡ଼ିକ କାଠରେ ନିର୍ମିତ, ତଥାପି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2ର ଖଣ୍ଡ (iii)ରେ ପରିଭାଷିତ ‘ଭବନ’ ଶବ୍ଦର ପରିସରଭୁକ୍ତ ହେବ । ‘ଭବନ’ ଶବ୍ଦଟି ଯେଉଁ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ

ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହାର ପରିଭାଷାକୁ ଏପରି ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ, ଏହା ମଧ୍ୟରେ କିଛି ସ୍ଥାୟୀ ବିଶିଷ୍ଟ ଏବଂ ଆବାସିକ କିମ୍ବା ଅଣଆବାସିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାରଯୋଗ୍ୟ ଯେକୌଣସି ସଂରଚନା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବ ।

ଦୁଇଟି କାରଣ ପାଇଁ, ଆମର ସ୍ପଷ୍ଟ ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୁନଃସମୀକ୍ଷା ମାମଲାର ସମାଧାନ କରିବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ, ବିବାଦୀୟ ଜମି ଉପରେ ଥିବା ସ୍ଥାୟୀ କାଠ ନିର୍ମିତ ସଂରଚନା 'ଭବନ'ର ସଂଜ୍ଞାର ବାହାରେ ପଡ଼େ ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେଉଁ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ତାହା ସଠିକ୍ ନଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ଉଡ଼ା ପ୍ରାଙ୍ଗଣର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଥିବା ଉକ୍ତ କାଠ ନିର୍ମିତ ସଂରଚନା 'ଭବନ'ର ସଂଜ୍ଞାଭୁକ୍ତ କି ନୁହେଁ, ତାହା ଆଇନ ଏବଂ ତଥ୍ୟ ଉଭୟ ସହ ଜଡ଼ିତ ଏକ ମିଶ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା । ଏହା ଅଧିନିୟମ ଧାରା 2(iii) ର ଅର୍ଥରେ ଏକ "ଭବନ" ନୁହେଁ ତେଣୁ ସେଠାରୁ ଉଚ୍ଛେଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ, ଏପରିକି ଆବେଦନଟି ଲିଖିତ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନଥିଲା କିମ୍ବା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 31 ଜୁଲାଇ, 1998 ତାରିଖର ମାମଲାକୁ ପୁନର୍ବିଚାର ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପ୍ରେରଣ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଯାଇନଥିଲା । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନରେ ଉଠାଯାଇଥିଲା, ତାହା ମଧ୍ୟ ଏତେ ବିଳମ୍ବିତ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଉଠାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ନ ଥିଲା ।

ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆପିଲକୁ ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଉଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟକୁ ବାତିଲ କରାଯାଉଛି; ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ନଗର ଲଘୁ ବିବାଦ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 26-04-1994 ତାରିଖରେ ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଉଛି ।

ସମନ ଜାରି ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ଉଡ଼ାଟିଆ-ପ୍ରତିବାଦୀ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଶୁଣାଣିରେ ମଧ୍ୟ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ, ଘରମାଲିକ-ଆପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଏହି ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଛି ଯେ, ସେ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଆବେଦନ ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଖଲ କରିପାରିବେ, ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଉଡ଼ାଟିଆ-ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ନୋଟିସ ଦେଇ ଏବଂ ସେ ଯଦି ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, ତେବେ ପରିସର ଖାଲି କରିବା ପାଇଁ

ତାଙ୍କୁ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପରେ, ଜମି ସହିତ ସେଥିରେ ଥିବା କାଠର ନିର୍ମାଣର ଦଖଲ ଘରମାଲିକ-ଆପିଲକାରୀଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବେ ।

ଏହି ଆବେଦନ ଉପରୋକ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ସମାଧାନ କରାଗଲା ।

ଅର.ପି

ଆବେଦନର ସମାଧାନ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ଥୀକରଣ

"ଉପଭୋଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ମଦନ ମୋହନ ଭୂୟାଁ

ଅନୁବାଦକ

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।